

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 3. Pueriqua prærogativa prædestinationis sanctissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

sunt incomparabiles : siquidem nonnisi JESUS CHRISTUS est, qui prædestinatus sit, ut existat Filius Dei; Et nonnisi Sanctissima Virgo est, quæ prædestinata sit, ut existat Mater Dei: impossibile est Deo, attollere naturam nostram humanam altius, quàm efficere, ut homo sit Deus; impossibile etiam est Deo, elevare personam humanam sublimius, quàm facere, ut ipsa sit Mater Dei. Ecce quare dixerim, quod ambæ sint prædestinationes æquali ratione singulares, privilegiatæ, incomparabiles.

Adjice modò huic prædestinationis generi, quæ nonnisi com-

munis ipsi est cum Filio suo naturali, aliam, quàm communem habet cum filiis adoptivis, ex quâ, sicut ipsi, prædestinata est ad gloriam, sed ad sublimius culmen gloriæ, quàm possideant omnes puræ creaturæ; & ex admirabili hâc unione ambarum, quæ non est, nisi in Sanctissimâ Virgine enasci videas prærogativam secundam prædestinationis ipsius æternæ: Considera hanc benè, examina hanc benè, contemplant, perscrutante, rimare hanc, quantum volueris, admiraberis semper ipsam magis, sed nunquam omnem ipsius comprehendes magnitudinem.

§. III.

Præcipua prærogativa prædestinationis Sanctissimæ Virginis.

ET quantum spectat ad tertiam, sciendum est, inopinatum hîc quoddam contigisse accidens, quo paulisper interpellati sumus. Et fuit ingens strepitus, clamor & tumultus duorum inter se altercantium & acriter litigantium pro quâdam arbore, quorum prætendebat quilibet, fructus ipsius ad se pertinere. Unus dicebat; Arbor in meo sita est fundo, & ideo fructus ipsius mei sunt; alter dicebat, plantata est in fundo meo, & radices ipsius omne suum alimentum trahunt ex agro meo adnutriendos fructus suos; ad me igitur ipsi spectant. Uterque tam firmiter insistebat defendendo juri suo, ut necesse fuit

interrogare veritatem, ipsosque datâ sententiâ concordare. Inspiciebatur pes arboris, & inveniebatur non habere nisi duas magnas radices, quæ conferebant ipsi vitam; Sed una trahebat virtutem & alimentum suum è fundo unius, & altera sugebat vitam & vigorem suum è fundo alterius litigantis, & desuper lata est sententia, fructus esse communes, & spectare æqualiter ad utrumque. Hâc causâ finitâ & tumultu sedato, redditi sumus nobis, ego & Comes meus, nostramque resumpsimus colloquium in eodem, quo id interrupimus, puncto.

Interrogavi ipsum: Quæ igitur est

Similitudo valde accommodata argumento prædestinationis sanctissimæ Virginis.

JES
Chri
arbor
habe
radic
nam
lo, a
in to

est tertia prærogativa particularis prædestinationis æternæ, Virginis Sanctissimæ? capit subridere, mihi que respondit; jam nōsti illam, saltem illam vides, quamvis fortassis non advertas. Pulchra hæc arbor, quæ argumentum erat habitæ modè disceptationis, est JESUS Christus; ipse est, qui affert omnes fructus vitæ æternæ; ipse est, cujus fecunditas exhauriri non potest; ipse est, cujus abundantia absque mensurâ locupletat cælum & terram; Verùm ad quem spectat hæc arbor? cujus sunt omnes fructus ipsius? Id ipsum disceptatur.

JESUS
Christus est
arbor vitæ
haberi duas
radices, u-
nam in cæ-
lo, alteram
in terrâ.

Cælum inquit, mea est: Si quidem nunquam non & omni tempore aspexi hanc arborem vitæ in fundo meo: Et terra inquit, mea est; ego namque vidi plantati ipsam in fundo meo, illamque nutriti visibiliter, sicut cæteras arbores meas. Pater cælestis loquitur è verticè cælorum & sublimitate æternitatis suæ: Mea est; Ego enim produxi ipsam è propriâ meâ substantiâ, exhausti quoque totam meam substantiam, ut darem illi, quod habeo, & facerem illam alterum me ipsum æqualis mecum magnitudinis; & idè mea est, & fructus ipsius mei sunt. Et Sanctissimæ Virgo loquitur de terrâ & è profundâ abyssu humilitatis suæ, & dicit: Mea est, quia donata mihi est donatione maximè solemni & plurimùm obligatoriâ; verum ul-

tra hoc jus tam legitimum, mea adhuc est, eo quòd sit opus meum, & produxerim ipsam è propriâ meâ substantiâ; Ego sola suppeditavi ipsi omnia, quibus opus erat ad conferendum illi esse, & insuper colui ipsam, educavi & enutrivim eorum lacte uberum; Mea igitur est, & consequenter omnes, quos affert fructus mei sunt.

Pater instat ex parte suâ, & dicit: Ego sum principium & essentiæ & vitæ ipsius, & omnium operationum ipsius; si per impossibile evelleretur è sinu meo, & nihil amplius acciperet ex me, nihil amplius esset, nihilque amplius posset proferre, mea igitur est, & quidquid producit, meum quoque est. Et Mater stat, agitque pro parte suâ, dicens: Mea est; nam ego dedi ipsi vitam, & sensus, & viscera misericordiæ; ego formavi ipsi Corpus, quòd obtulit in sacrificium pro hominibus, & sanguinem, quem pro ipsis effudit in Cruce; Et si separaretur à me, & nihil amplius à me haberet, non esset amplius Salvator Mundi, & nec pati, nec mereri quidquam posset pro aliquo peccatore. Verùm igitur est, ipsam meam esse, & omnes fructus ipsius esse meos. Ambo nonne optimè fundantur in jure? ambo nonne solidâ nituntur ratione, & arborem & ipsos fructus verè & ex æquo suos esse? Quid dicis ad hoc!

Examinemus rem è fundamento, & inveniemus Jesum Christum

absolutè
necessarium est,

JESUM
Christum
esse Deum
& homi-
nem, ut sit
Salvator
noster.

verè solum esse arborem vitæ, quæ producat & afferat in ramis suis omnes fructus æternitatis, id est, omnes Electos; sed non habet nisi duas magnas radices, è quibus trahit omnem substantiam conferentem sibi vitam, omnem vigorem reddentem se adeò fecundum, & omnem bonum saporem, quem suis elargitur fructibus. Una radicem ipsius plantata est in cælo & pertingit usque ad sinum Dei; altera plantata est in terrâ, seque extendit usque in sinum Sanctissimæ Virginis. Utraque æquali ratione est ipsi necessaria, ut sit, quod est, nempe Salvator hominum, & faciat, quod facit, id est, producat fructus æternitatis, qui sunt prædestinati: siquidem si avulseris ipsi radicem unam, destruxeris ipsum ex integro; non foret amplius quod est, nec operari amplius posset, quod operatur.

Si avulseris ipsum è sinu Patris sui æterni, & is non amplius recipiat vitam suam divinam ab eo, non erit amplius nisi purus homo, nimium debilis, & profus impotens ad salvandos homines: Et si avulseris ipsum è sinu sanctissimæ Matris suæ, nihilque amplius is suæ habeat humanitatis, non erit amplius nisi Deus, inhabilis ut pariat & mereatur pro hominibus. Verùm permittas vivere ipsum vitam utraq; divinam & humanam, relinque ipsi ambas suas radices, quibus trahat ad se substantiam utriusque;

Et verè arbor vitæ erit summæ fecunditatis, & admitandi vigoris, habens, unde patiat & mereatur pro peccatoribus, quia est homo; habens, unde tribuat dignitatem & valorem in finitum suis meritis, quia est Deus; habens, unde producat fructus copiosissimos, & quasi infinitos, eo quod thesauri fecunditatis suæ, gratiarum suarum & bonitatis suæ existant inexhausti: Ast attende, quinam sint fontes, qui suppedient ipsi omnem hanc magnam abundantiam, & invenies esse ambos, Patrem æternum & sanctissimam Virginem. Ad pronuntiandum igitur sententiam æquitati conformem, dicendum est, arborem pertinere ad utrumque & fructus, quos affert, esse utriusque.

Revertamur modò ad rem. Interrogabas, quanam sit tertia prærogativa prædestinationis æternæ Virginis Sanctissimæ, quæ attollat ipsam super omnes alias; quanam sit hæc præ eminentia, quæ non nisi ad illam pertineat? Ecce tibi illam; & est, quod ipsa prædestinata sit ratione quâdam tam singulari, tamque admirabili, ut veniat quâdam ratione in partem rerum omnium cum Deo Patre & Filio suo, in magno negotio, quod tangit & concernit prædestinationem Sanctorum. Ipsa est per Filium suum & in Filio suo, unum è duobus principis, quæ concurrunt ad executionem effectivam prædestinationis illorum, & salutis omnium Electorum

Omnis præ-
destinata
continet ad
sanctissimam Vir-
ginem.

Moti-
effica-
omne
pellu-
Christi
ut de-
sint e-
Sancti-
mam
ne

rum. Non sicut absolute impossibile est JESU Christo adimplere predestinationem unius solius, absque concursu Patris sui æterni, eo quod absque ipso non esset Deus; ita impossibile quoque est ipsi adimplere illam absque concursu Sanctissimæ Matris suæ, eo quod absque hac non esset homo.

Nonne luculenter vides, efficax hoc esse motivum, ut omnes Electi Sanctissimæ sese devoteant Virgini; nec immeritò affirmari, quod evidens predestinationis sit signum, si anima occulto sed forti vinculo adhæreat ipsi, sentiatque certam quandam in corde suo inclinationem, quâ moveatur, ut illi sit devota, ipsam amet, ipsique serviat? Nonne inæstimabilem intueris obligationem, quâ tenetis tribus hisce personis Patri Filio, & Sanctissimæ Virgini, dirigentibus hâc ratione magnum æternitatis nostræ negotium? an probè hoc vides? an benè id capis? Non, non satis id intelligis, nec grati animi memoriâ magnam hanc prosequeris veritatem; nec unquam aliquis omnem ejus perspiciet vel amplitudinem vel profunditatem, quoad oculi ejus illuminet jubar ac splendor magnæ dei Domini: Expectanda est beata Dei visio, quæ omnes illi manifestabit veritates in suo principio.

Si omnes fructus, qui pendent è ramis arboris se portantis, seque nutrientis loqui possent telluri,

quæ arborem hanc conservat ac sustinet, suumque sinum aperit ad nutriendum illam per radices suas, ac subministrandum illi alimentum, quod suis impertitur fructibus; nonne dicerent illi: Tu communis es Mater nostra: quamvis enim absolute dependeamus ab hac arbore, quæ Patrem nostrum agit, nihilominus verum est, quod ipsâ absque te mansisset sterilis, non esset id, quod est, & nos, quod sumus, non essemus. Hem! Nonne vides, ipsos id dicere, quantum possunt? Observa illos benè, & advertes, quod omnes hi fructus parvos suos ocellos vertant in ipsam, quodque omnes rotundam capiant formam, quasi ad complacendum ipsi, ipsamque imitandum; quod omnes eadem omninò inclinatione ferantur versus ipsam; quod quanto plus creverint, plus quoque crescat hæc inclinatio, & augeatur in ipsis, quodque ipsa adhibeat vim, quâ cogat ramos arboris ad inflectendum se cum illis, & sub illis, ut ita satisfaciat ipsorum inclinationi, quæ est, approximare semper magis magisque terræ; Et tandem, si assequi possint plenam suam maturitatem, suis satisfacient desideriis, seque sponte divellent ab arbore, ut cum gaudio dilabi & involare possint in sinum Matris suæ.

Ah! Christiane, chare mi frater, ecur non addiscis obligationes tuas erga sanctissimam Virginem ab innocentibus his creaturis? Verum est,

Pulchra comparatio nos admonens obligationis nostræ.

Motivum efficax, quo omnes impelluntur Christiani, ut devoti sint erga Sanctissimam Virginem.

est, quod agnoscere debes & confiteri, omnia te debere JESU Christo, qui arbor est vitæ, tibi tribuens esse supernaturale per gratias suas, te nutriendi propria substantiâ suâ, teque portans in brachiis suis: Sed nonne omnia quoque debes Sanctissimæ Virgini, quæ subministrat ipsi è proprio limbo suo, id omne, quod is tibi dat tantâ cum bonitate; ipsa exhaurit se propter ipsum, ut ipse exhauriat se propter te; Et si verum est, quod absque illo tu non esses id, quod es, verum quoque est, quod is absque illâ non esset, quod est.

Exhortatio ad devotionem erga Sanctissimam Virginem.

Ubi est ergo gratitudo tua, & debita obligationis tuæ erga ipsam agnitio? Nonne præstandum saltem sit tibi universali huic Salvatori tui, & salutis tuæ Matri, quod præstant, quod exhibent fructus teluri? Nonne figas quoque tuos in ipsam oculos, ut ipsam semper magnâ aspicias cum veneratione? Nonne in hoc complacere illi stu-

deas, ut quantum poteris, juxta ipsius te efformes exemplar? Nonne incessanter propendeas in ipsam, hæcque tui cordis inclinatio absque intermissione feratur ad honorandum ipsam, ad famulandum illi, ipsamque amandum devotione plenâ fervore, tenetudine & reverentiâ? Nonne amor tuus quotidie excrescat in illam, maximumque tuum sit desiderium, dilabendum tandem in manus ipsius, tuumque reddendi spiritum Deo velut fructum, qui pervenit ad perfectam maturitatem suam, mediante potentissimâ intercessione ipsius?

Relinquo meditationi tuæ prosecutionem harum comparationum, quibus convincas temetipsum efficaciter ad implendum obligationes tuas erga Sanctissimam Virginem, dum ego interim me accingo ad dicendum tibi aliquid majus de prædestinatione illius.

* * *

ARGUMENTUM.

Omnes tres personæ adorandæ Trinitatis recipiunt notabile incrementum gloriæ ex prædestinatione Virginis Sanctissimæ.

ARTICULUS IV.

Oprimè exploratum est nobis Deum sufficientissimum esse sibi ipsi, ipsumque nec

magnificari, nec locupletari, nec perfici posse ab infirmo omnium creaturarum suarum nihilo: Compertum